

minister, hvad han har foretaget siden den Tid, siden dette Lovforslag ikke blev fremmet, og denne Udtalelse i Udvalget kom frem? Thi Statsregnskabet iaar viser, at endnu ifjor gif man videre paa samme Veie, idet da Mellemregningen med Kolonialkassen i Vestindien er stegen til 1,574,000 Kr., altsaa med 100,000 Kr. mere.

Den høitærede Kultusminister pleier jeg ikke at komme nærmere ind paa. Jeg skal dog, da vi nu ere ved Administrationen, ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at der synes at være en mærkvaerdig Ugenærthed i Administrationen under Kultusministeriet. Jeg sigter til den forunderlige Forhandling, der har fundet Sted mellem Regjeringens officielle Organ, Theaterchefen og den høitærede Kultusminister og forskjelligte andre dert implicerede Personligheder i Sommerens Løb. Sagens Gang er simpelthen den, som man vil erindre, at Theaterchefen i Begyndelsen af Aaret blev uenig med eller i daarligt Humør lige overfor Sekondtheatrene og udtalte, at der skulde passes nøie paa dem med Hensyn til deres Bevillinger, og den høitærede Kultusminister syntes at være enig med Theaterchefen i denne Betragtningmaade, idet der nogen Tid efter kom en Udtalelse fra Ministerens Side, som gaar i samme Retning. I Henhold dertil handler Theaterchefen ganske rolig og trostig. Han forbyder Kasino at opføre et Stykke, som han selv agter at lade opføre paa det kongelige Theater, og aner ikke, at der er den mindste Fare. Imidlertid bliver Kasino ved at avertere Stykket, og Theaterchefen bliver alvorlig misfornøiet med Kasino og siger sin Mening til Direktør Andersen, men denne svarer ham, at han er fuldstændig udenfor Lege. Den Sag er afgjort mellem Kasinos Direktør og Kultusministeren, uden at Theaterchefen har faaet det Allermindste at vide derom. Det lader Theaterchefen sig selvfølgelig ikke forstrække af, men nu rykker „Berlingske Tidende“ i Kampen, hvilket er et meget alvorligt Vaaben, og „Berlingske Tidende“ siger saa smukt, at selvfølgelig er det nok saaledes, at Kultusministeren har givet den vedkommende Direktør ved Kasino Tilladelse til at spille nogle Stykker, som Kasino egentlig ikke skulde have Lov til at spille, og at Theaterchefen har forbudt det, men det er naturligvis Noget, som Kultusministeren har gjort under Forudsætning af, at vedkommende Direktør skulde henvende sig til Theaterchefen og faae hans Billigelse ogsaa. Under denne Forudsætning er Tilladelsen givet, og det er ikke Kultusministerens Sag at lære Direktør Andersen, hvorledes han skal bære sig ad i den Slags Sager, det er under hans

Bærdighed; men, siger „Berlingske Tidende“, dersom Theatret til Trods for det givne Forbud, der idag paany er blevet lovformelig indstjærpet, dog maatte ville opføre det omtalte Drama, vil det sætte sit Privilegium i Fare. Jeg var den Gang i Sylland, men der var hele Landet over en almindelig Spænding med Hensyn til, hvorledes det overfor denne forfærdelige Trusel vilde gaa Kasino, men bagefter erfarede man, at Kultusministeren havde desavoueret baade Theaterchefen og „Berlingske Tidende“, og at Kasinos Theater spillede rolig videre; thi, sagde man, nu havde det opfyldt Betingelsen, det havde faaet denne Sag i Orden. Nu vil jeg dog sige, at det er en ganske forunderlig Administration, hvor to overordnede Autoriteter handle fuldstændig, uden at den Eine veed, hvad den Anden gjør, handle bag hinandens Ryg, og endnu mere mærkvaerdigt er det, naar Sagen kommer til en Opklaring, at da Ministeren fuldstændig svigter Theaterchefen; thi den Satisfaktion, at Direktør Andersen har været oppe og faaet Tilladelsen hos Fjellesen, er rent formel. Det Gæste, der var at gjøre, hvis Autoriteten skulde hævdes, var at hvare den vedkommende Direktør, at naar han ikke kunde finde den Veie, Kultusministeren ikke vilde vise ham, af sig selv, maatte han tage Skade for Hjemgjæld, og saa støtte „Berlingske Tidende“ i dens alvorlige Indignation. Men i Stedet derfor svigter den høitærede Minister „Berlingske Tidende“ og det Hele, og det er Direktør Andersen, der staar som den Seirende, og det ggl. Theater troster sig i nogen Tid med, at det vil opføre dette Stykke, men opfører det ikke. Nu er der udkommet et nyt Reskript fra den høitærede Kultusminister om, hvorledes man fremtidigt har at forholde sig ved Sekondtheatrene, navnlig Kasino. Jeg tilstaar, at det har slet ikke nogen Interesse; thi disse Reskripter fra Kultusministeren betyde slet ikke Noget. Det kommer an paa, hvad Skuespildirektøren og Ministeren i Mellemtiden blive enige om, og det kan man ikke vide Noget om. Jeg siger ikke dette, fordi jeg hører til dem, der ville forsvare hverken Theaterchef Fjellesens eller Ministerens Opfattelse af det Rigtige i at indskrænke Sekondtheatrenes Privilegier saa meget som muligt. Paa ingen Maaade, det vil jeg bestemt forvare mig imod; men jeg fremhæver det kun for at vise, hvorledes Administrationen er, og hvorledes der regjeres. Der er nemlig den gemtligste Ugenærthed paa alle mulige Omraader, man gjør i Bælum, Kasino, det ggl. Theater og Horsens Tugthus Alt, hvad man vil; men der er ikke Spor af Kontrol. Jeg tror ikke, jeg overdriver, sjsjondt jeg ikke